

чака тюлена, моржа или нарвала. Щомъ животното се покаже надъ водата, за да поеме въздухъ, ескимосътъ хвърля харпуна си, който се забива дълбоко въ месото му. Следъ това той бързо отвързва ремъка на харпуна, привързва другъ ремъкъ, дълъгъ около десетина метра и вързанъ за мѣхъ отъ тюленова кожа напълненъ съ въздухъ. Раненото животно се скрива въ водата, но следитъ отъ кръвта и мѣхура показватъ кжде се движи то. Ескимосътъ върви по посока на мѣхура и чака сгоденъ моментъ. Щомъ животното се покаже отново да диша, ескимосътъ наново забива маждрака си въ тѣлото му. Така тюленътъ или моржътъ, ранени тежко на едно или две мѣста, почватъ да се премѣтатъ ту на една ту на друга страна, като удрятъ силно съ опашката си, докато най-после издъхнатъ. Тѣлото изкача на повърхността на водата и ескимосътъ го превързва здраво и го извлича на брѣга. Такъвъ ловъ е опасенъ и свързанъ съ рискъ за живота на ескимоса. Единъ ударъ на моржа е достатъченъ да разбие лодката на ескимоса и да я потопи заедно съ него, но затова пъкъ ескимоситѣ сж много внимателни и предпазливи. Понѣкога на голѣмитѣ ледници се събиратъ цѣли стада тюлени. Ескимосътъ, щомъ ги забележи, трѣгва веднага къмъ тѣхъ, като пълзи по корема си подражава движенията и гласа имъ. Приближи ли се до тѣхъ, той веднага скача и почва да удря налѣво и надѣсно съ копието си. Когато пъкъ животнитѣ сж по краищата на ледника и ескимосътъ вижда, че тѣ ще наскачатъ въ водата, той прибѣгва до харпуна. Ловецътъ вързва бързо харпуна си за единия край на ремъка, а на другия прикрепва копието. Като хвърли харпуна върху нѣкой тюлень, веднага забива копието върху леда